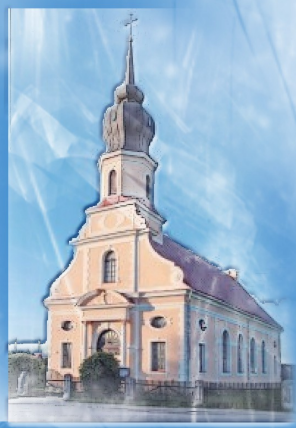

Jēzus mūsu pārkāpumu dēļ ir nodots
nāvē un mūsu attaisnošanas dēļ ir
augšāmcelts. Rom.4:25

Doles - Ķekavas **DRAUDZES AVĪZE**

2010.gada marts, Nr.2

Šajā numurā lasiet:

- ✿ *Intervija ar Ievu Martu Henčeli*
- ✿ *Teoloģiskas pārdomas – ko varam mācīties no galatiešiem*
- ✿ *Atskats uz draudzes vakaru*
- ✿ *Klausīsimies Kristīgo radio!*
- ✿ *Par Cerības festivālu*
- ✿ *Iepazīsimies – Baldones draudze*

ATGRIEŠANĀS ĒDENĒ

Mēs atrodamies Baznīcas gada ceļa posmā, kura virsraksts ir – Gavēņa laiks. Kāds tad ir šī laika mērķis? Visparastākā atbilde - atjaunot saites ar savu Radītāju, atsakoties no lietām, kas aizēno Dievu.

Bet ir vēl kāds jautājums. Kādu dzīvi tad Dievs cilvēkam novēlējis, to radot? Kādu dzīvi Viņš man paredzējis patiesībā?

Kādēļ tik bieži sajūtam sevī diskomfortu un saprotam, kaut kas nav tā, kā vajag? Īpaši sastopoties ar ciešanām savā un citu cilvēku dzīvē. Dievs, kad radīja cilvēku, deva tam vislabākos apstākļus – Ēdenes dārzu jeb paradīzes stāvokli. Cilvēks sākotnēji netika radīts ciešanām, slimībām, bailēm, bēdām un nāvei. Tas viss ienāca vēlāk līdz ar nepaklausību Dieva noteikumam.

Mēs vairāk pazīstam dzīvi, kurā ciešanām ir sava vieta. Cilvēki, kuri nezin par sākotnējo cilvēka Ēdenes stāvokli, pieņem, ka ciešanas ir normāls, nenovēršams stāvoklis. Mums tās nepatīk, bet mēs mācāmies, kā sadzīvot ar šo realitāti.

Tomēr Dievs cilvēku aicina atpakaļ uz viņa Ēdeni. Atpakaļ pie Radītāja nodoma. Ārā no neticības, sāpēm, bēdām uz ticību, spēku un prieku. Un īpaši, uzrunājot cilvēku laikā pirms Lieldienām, jo gavēnī sajūtam tuvāk ne tikai

Kristu, bet arī sevi, savu īsto, Dieva iecerēto būtību.

Kā tas ir iespējams, kāds vaicās. Atbilde meklējama Kristus personā. Viņš cieta, lai citi Viņa ciešanās saņemtu dziedināšanu, spēku un cerību. Ar Viņa brūcēm mēs esam dziedināti - šie vārdi mūs pavada visu gavēņa laiku līdz pat Lieldienām. Tas ir norādījums uz krustu. Krusts ir Dieva ceļa rādītājs – zīme, kura rāda atpakaļceļu uz Ēdeni.

Kristus saka, Es esmu ceļš pie Dieva, Es esmu patiesība par Dievu, Es esmu dzīvība, kas atrodas Dievā. Kādēļ Kristus? Tādēļ, lai mēs ieraudzītu Dieva, mūsu Radītāja, mīlestību. Dievs joprojām mīl savu augstāko radību – cilvēku - un aicina viņu nesamierināties ar grēka radīto nolemtību, bet atgriezties pie patiesās cilvēka būtības, kas atrodama Kristū.

.Doles-Ķekavas draudzes mācītājs **Raivis**

Lūgsim! *Mēs atzīstam savu vainu: esi mums žēlīgs, Tēvs, un nepieskaiti mums mūsu grēkus, bet dod savu žēlastību, ka mēs tā dzīvotu, lai Tavs svētais vārds tiktu mūsos svētīts. Neļauj mums domāt, runāt, darīt vai uzsākt to, kas nebūtu Tev par slavu un godu. Da'vā mums, lai mēs Tevi mīlētu, kā bērni mīl savu Tēvu, Tevi bītos un godātu. (Mārtiņš Luters, 1483 – 1546)*

MŪSU VIDŪ – IEVA MARTA HENČELE

Kāds bija Tavas ticības ceļa sākums?

Galvenais laikam bija tas, ka es biju tik ļoti vīlusies savā dzīvē, sevī pašā. Nē, varbūt sākumā tomēr ne tik daudz sevī pašā, cik ļoti daudz visā, kas apkārt. Sevī pašā es vīlos vēlāk. Bet tad es vēl biju pārāk egoistiska, lai redzētu sevi pietiekami skaidri. Tas bija brīdis, kad es savā

dzīvē biju „bankrotējusi” un gribēju darīt savai dzīvei galu. Varbūt ne pārāk nopietni, bet uz to viss vilka, jo es neredzēju savai dzīvei jēgu. Man atgriešanās notika, pateicoties manas kursa biedrenes lūgšanām par mani, par kurām es nemaz nenojautu. Es esmu pārliecināta, ka pateicoties arī manas mammas lūgšanām. Tur bija vēl dažādi ķēdes posmi, bet izšķirošais brīdis bija Jura Rubeņa grāmata „Dievs ir tepat”, kuru es izlasīju kādas vasaras nakts vidū. Un es saucu uz Dievu: Jēzu, ja Tu esi, nāc un izmaini manu dzīvi, lai es saredzu sev jēgu. Tas arī bija lūzuma punkts, kad es noīcēju, ka Viņš ir. Jēzus tiešām atnāca un izmainīja manu dzīvi pilnībā.

Ievīn, mēs draudzē to esam pamanījuši, ka Dievs Tevī ir ielicis dažādas brīnišķīgas dāvanas. Un viena no tām ir mūzikas dāvana! Pavisam nesen mums bija iespēja klausīties un skatīties Tavu gara darbu, kas notika gan Ķekavā, gan Mateja draudzē Rīgā – mūziklu „Mazā prinča planēta”. Kā radās doma par mūziklu un kāda bija tā tapšanas gaita?

Kad es vēl mācījos Ventspils Mūzikas vidusskolā diriģēšanu, tad mēs aizsākām tādu tradīciju kā muzikālās izrādes. Viss sākās ar pavisam vienkāršu priekšnesumu, kurā salikām dažādu autoru dziesmas un veidojām koncertu ar tādu dramatisku darbību, kas to visu savienoja, lai tā nebūtu tikai plika dziesmu dziedāšana, bet gan stāsts par kaut ko. Tas mums tik ļoti iepatikās un guva lielu atsaucību arī pašu studentu, skolotāju un publikas vidū. Saprātām,

ka mēs vēlētos veidot izrādes paši ar svaigu, speciāli izrādei rakstītu mūziku. Pirms trim gadiem nāca pirmais piedāvājums manai pirmajai muzikālajai izrādei, kurai pēc tam sekoja vēl viena. Un šī ir trešā, kas ir jau kaut kas nopietnāks, jo esmu izaugusi arī muzikāli un vairāk „piešāvusies”, kā tas ir – rakstīt skatuvei, konkrētiem tēliem. Šī ideja nāca no Ventspils Mūzikas vidusskolas diriģentēm - Anitras un Rudītes, kas ir ne tikai manas skolotājas un kolēģes mūzikā, bet arī manas draudzenes un mātes. Viņas ir tās, kas mani ļoti dzenājušas, lai es nenolienu savā alā, kurā es nemitīgi pamanos nolīst no mūzikas skatuves. Arī tās dāvanas, kuras manī ir, atklājušās, ļoti lielā mērā pateicoties viņām un viņu neatlaidībai. Mēs - es, Rudīte un Anitra - satikāmies uz tēju kādā augustā dienā, arī Inese Mičule, kas ir šīs izrādes scenārija autore, Jaunā Rīgas teātra aktrise un režisore. Viņa nesen saņēma arī Spēlmaņu Nakts balvu. Ļoti talantīga un kopā ar Rēziju Kalniņu strādā ar Jauniešu centra kristīgā teātra audzēkņiem. Tā radās doma par izrādi „Mazā prinča planēta”. Es piekritu rakstīt mūziku. Viss process notika milzīgos tempos. Notis bija jāsūta uz Ventspili un es pati nevarēju piedalīties iestudēšanas procesā. Man bija jāuzticās, ka koris un bērni apgūs dziesmas tā, kā es viņas esmu iztēlojusies, jo viens ir nošu materiāls, bet otrs – izpildījums, kā es to gribu dzirdēt. Tā bija ļoti liela uzticēšanās, ka es tikšu saprasta. Es nemitīgi tiku mudināta rakstīt nākamās dziesmas, jo bērni jau bija tās iemācījušies no galvas pa pāris mēģinājumiem un viņi, protams, gribēja kaut ko vēl un vēl. Es biju tik aizrāvusies... Sēdēju vakarā, raudāju un lūdzu Dievu. Nākamajā dienā braucu uz Jauniešu centru, ieslēdzos kabinetā, paņēmu sintezatoru un vienkārši rakstīju augšā tās dziesmas, piespiedu sevi to darīt. Tu nevari gaidīt uz kādu mistisku iedvesmu, kad ir termiņš! Bet vienmēr ir ļoti interesanti strādāt pie tā visa, kad ir konkrēts materiāls un tu mēģini iztēloties ainu, kāda viņa būs. Mēģini koncentrēt ideju, kas varbūt ir triju lappušu garumā, bet tev viņa jāieliek trīs minūšu dziesmā. Tā kā es rakstu arī dziesmu tekstus, tad tas ir atbildīgs process un ne vienmēr sanāk tā, kā ir gribējies. Tu esi ierobežots līdzekļos, tev ir tādas iespējas, kādas ir – bērnu balsis, kuri nevar nodziedāt visu, sarežģītāk vai izteiksmīgāk. Tai pat laikā tev ir jāatklāj, ka tā nav tikai forša dziesma, bet, ka tā pasaka kaut ko par pašu notikumu. Līdz pat pirmizrādei neizdodas saprast – vai tu esi atklājis vai neesi, to sajūt pēc pirmās skatītāju atsauksmes, vai līdz viņiem ir aizgājusi pati

ideja, ko mēs, kopīgi veidojot šo izrādi, esam vēlējušies nodot tās skatītājam. Es neesmu ne Lūsēns, ne Liepiņš, es vēl tikai mācos. Bet par katru brīdi, kad man kaut kas sanāk, ir liels gandarījums.

Kāda ir sajūta pēc izrādēm, vai kaut kas no tā, ko Tu biji iecerējusi, ir piepildījies?

Tad, kad man cilvēki pienāk un saka, ka viņi ir raudājuši, ir skaidrs, ka Dieva Gars ir bijis tajā mūzikā. Un mana pārlicība ir, ka mūzika bez Gara ir nedzīva. Mūzikā, ko es rakstu un tā iziet caur mani, tur ir arī kaut kas personīgs no manis. Tur atspoguļojas mana tā brīža dzīve. Un ja arī tas neparādās tekstā, tad caur notīm tas noteikti ir. Ja mūzika aiziet cilvēkā tik tālu, ka viņa pārraujas kaut kādas slūžas un viņam gribas raudāt, tas nozīmē, ka viņa dvēsele ir atvērusies. Protams, ir liela atbildība, ko mēs dodam tai dvēselei, kad viņa ir atvērusies. Tas ir brīdis, kad tu saproti – tas ir bijis tā vērts. Dievs savā mīlestībā ir šim cilvēkam pieskāries, ka viņš ir sajutis kaut ko no tā, kas nav satverams rokām. Mans lielākais izaicinājums ir nekļūt par šķērslī, kas aiziet priekšā Dieva darbam. Jo lielāki panākumi izrādei, jo lielāka mācīšanās, pārbaudījums man – vai es to varu palaist kā Dieva darbu, ka nepieķeros tam, kas nav mans. Es esmu tikai kaut kas maziņš no tā visa.

Kāds ir lielākais ieguvums, ko Tu pati priekš sevis piedzīvoji?

Viena no tikpat būtiskām lietām, cik mani emocionālie un garīgie pārdzīvojumi, ir arī profesionālais aspekts. Man tas ļoti daudz nozīmē, ka es varu mācīties rakstīt mūziku. Mācāmie mēs tikai darot. No garīgiem augļiem es domāju, ka tos es redzēju mazliet vēlāk, jo tas ir bijis saspringts process, kur tu vēl neredzi, kāpēc kaut kas ir bijis. Mūzikas radīšana - tā ir liela cīņa, izsāpēšana, ko klausītājs nekad nezinās un viņam tas arī nav jāzina.

Kāds Tavs novēlējums īpaši mūsu draudzei?

Mans novēlējums ir, lai katrs no draudzes varētu atklāt tās dāvanas, kuras mums ir dotas. Ikvienam caur kristību un atgriešanos pie Dieva ir garantēta kāda no dāvanām. To Dievs ir Savā Vārdā apsolījis. Un lai mēs tās pareizi lietotu - nevis savam godam, bet Dieva godam. To mēs varam, tikai esot ikdienas attiecībās ar Dievu. Man liekas, ka tas ir skaistākais, ko mēs varam piedzīvot, kad mēs atklājam kaut ko no tās būtības, ko Radītājs, mūs radot, ir ielicis. Ir dāvanas, kas atklājas kā kaut kas radošs. Tas ir brīdis, kad tu ar to kalpo un arī kaut ko radi. Tā ir šī līdzība ar Radītāju un, to piedzīvojot,

manuprāt, cilvēks mazliet piedzīvo Debesis šeit virs zemes. Cilvēkam nav jālasa žurnālos, ko nozīmē būt laimīgam – viņa sirds zina tajā brīdī to laimes sajūtu. Laimi var iegūt, nedzenoties pēc tās, bet gan dzenoties pēc pazemības un atteikšanās no sevis. To es arī novēlētu visiem. Vēl es gribētu no visas sirds vēlreiz pateikt paldies katram, kas ar lūgšanām, laiku, praktisku darbošanos un savām finansēm svētīja šīs izrādes izskanēšanu uz Ķekavas Kultūras nama skatuves. Katra jūsu palīdzība mums bija ļoti, ļoti dārga un vajadzīga. Lai Dievs jums, priecīgajiem devējiem, bagātīgi par to atmaksā!

Ar Ievu Martu sarunājās un mūziklu skatījās

Linda Ziemele

MAZAIS PRINCIS ĶEKAVĀ

„... īsti mēs redzam tikai ar sirdi. Būtiskais nav acīm saredzams.” [A. de Sent-Ekziperī]

Ikdienas straujajā dzīves ritumā mums bieži tiek dāvāti mirklī – apstāties, norimt, ieklausīties, izbaudīt.. Tādu es sajutu šo Ievas Martas Henčeles trausluma, meklējumu un dzīvības pilno mūziklu par Mazo Princi.

„Zvaigznes, rādiet man ceļu..” – tā dziedāja mazā prinča atveidotājs un mēs, skatītāji, tikām aizrauti tālu, tālu - tuvu pie zvaigznēm un planētu ārpus šīs..

Šis stāsts mani izkausēja, ļaujot atgriezties savā sirdī, pārdomāt lietas, kurām tik bieži skrienam garām, bet kas ir tik svarīgas! Attiecības. Sarunas. Mūsu mīlie.. vienkāršās dzīves patiesības. Ilgas pēc Dieva klātbūtnes piepildījuma. Un kurā katrā brīdī savās dzīvēs mēs arī dažkārt kļūstam kāds no stāsta tēliem (ne jau tiešā nozīmē) – biznesmenis, dzērājs vai laternu dedzinātājs, bet varbūt Mazais Princis, kurš meklē atbildes uz dzīves svarīgajiem jautājumiem.. Emocionāli aizkustinošs ir šis stāsts. Mīļš un patīss. Un nevienu, kas to lasījis vai noskatījies muzikālā izrādē, neatstāj vienaldzīgu, bet mudina neapstāties, meklēt un galu galā – atrast.

Nobeigumā vēl gribēju padalīties ar brīnišķu citātu no rožu planētas apmeklējuma:

„Uz tavas planētas cilvēki audzē piectūkstoš rožu vienā pašā dārzā... un neatrod to, ko meklē. Un tomēr to, ko viņi meklē, var atrast vienā pašā rozē vai ūdens lāsē.”

GALATIJAS DRAUDZES PARAUGS

Pēdējo 20 gadsimtu laikā cilvēki ir prātojuši un mēģinājuši saprast: „Kā lai es sastopu Jēzu Kristu?” Kristus balss – Evaņģēlijs - mums saka: „Kam ir Mani baušļi un kas viņus tur, tas Mani mīl; bet, kas Mani mīl, to Mans Tēvs mīlēs un Es

to mīlēšu un tam parādīšos” (Jņ.14:21). Ir daudz dzirdēti nostāsti un liecības, kā cilvēki ir Viņu atraduši, un kā Viņš viņiem ir atklājies. Un daudzi no tiem tiešām ir brīnišķīgi un neticami, jo brīnišķīga un neticama ir Viņa žēlastība. Lūk, viena no tādām liecībām, kuru liecinājusi tumšā pasaule pirmajā mūsu ēras gadsimtā – Galatijā (mūsdienu Turcijas teritorijā).

Galatija bija zeme, uz kuru Dievs sūtīja Apustuli Pāvilu, lai viņš tur sludinātu Evaņģēliju, lai galatieši kristītos, dzīvotu pēc Evaņģēlija un Kristū taptu taisnoti un glābti.

Galatiešu starpā bija biedējošs trūcīgums. Ticīgie ik dienas dzīvoja uz izdzīvošanas robežas. Viņi katru dienu meklēja darbu tirgus laukumā un, ja tika pie darba, tad saņēma dienas algu – vienu romiešu denāriju, ar kuru knapi pietika, lai pabarotu nabadzīgu ģimeni. Romiešu kolonijās pilsētas bija netīras, smakojošas un nedrošas, kā arī ar augstu noziedzības līmeni. Šo iemeslu dēļ daudzi saslima ar sērgām un cieta no nepietiekama uztura. Pirmā gadsimta Galatija bija nepateicīga un šausmīga vieta, kur dzīvot. Un šīs jaunās Galatijas baznīcas bija elkdievības un amoralitātes ielenktas, kā arī tur bija daudz jūdu, kas ienāda jauno reliģiju – kristietību.

Bet Pāvils, neņemot vērā šīs problēmas, ar savu ceļabiedru sludināja Evaņģēliju, kas bija pietiekami spēcīgs un bagāts, lai galatiešu baznīcas izdzīvotu bez jebkādas ārējas palīdzības. Un ne tikai - viņu sludināšanas rezultātā reiz pagāniskie, mānticīgie, nožēlojamie galatieši iemīlēja viens otru, viņi dziedāja, smaidīja un pildījās ar prieku Jēzū Kristū. Galatiešu baznīcās abi – jūdi un ne-jūdi, vergi un svabadie, bagātie un nabagie uzskatīja viens otru kā daļu no vienas ģimenes. Viņi ēda kopā, strādāja kopā, viņi sveicināja viens otru ar svēto skūpstu, viņi audzināja savus bērnus kopā un kopā apglabāja mirušos. Tā bija kristiešu mīlestība un prieks viens pret otru, kas satricināja Romas impēriju pašos tās pamatos. Pēc gadiem, kad tika dibinātas pirmo galatiešu ne-jūdu draudzes, neticīgo reakcija uz to izskanēja pazīstamos vārdos: „Lūk, viņi mīl viens otru”.

Kā tas bija iespējams tādos apstākļos? Kā tas viss bija spējīgs izdzīvot tādā vidē? Nekas tāds tajos laikos netika redzēts. Vēl labu laiku iepriekš bija zināmas līdzīgas attiecības ar Dievu, kuras mēs varam apskatīt šodien Vecajā Derībā; šīs attiecības dalījās divos virzienos: ticība Dievam, kas vēlāk noveda pie Kristus, un „biznesa” lietas ar Dievu: „es Tev dodu 10. tiesu, bet Tu man svētību”. Par šādām „biznesa” attiecībām skaidri teikts ir pravieša Maleahija grāmatā: „Bet atnesiet

katrs savu desmito tiesu pilnā vērtībā Manā klētī tā, lai arī Manā mājā būtu barība, un pārbaudiet tad Mani šajā ziņā, saka Tas Kungs Cebaots, vai Es arī neatvēršu debess logus un nelikšu svētībai pa tiem pārpilnībā nolīt pār jums!” (Mal.3:10). Arī Ābrāms deva Dievam desmito tiesu no visa, kas tam piederēja (1.Moz.14:18-21). Jaunā Derība vēsta, ka visa nauda pieder Dievam. Vai nauda, kas ir manā makā, patiesībā pieder Dievam? Lai atbildētu uz šo jautājumu ir jāsaprot, ka nauda ir svētība, kuru mēs varam dot otram. Un tomēr viss nemaz nav tik vienkārši – nauda rada ilūziju arī par varu, tā mūs ietekmē psiholoģiski, tiklīdz nodomājam „tā ir mana nauda!” Tā arī rada ilūziju, ka esam laimīgi, un iespaidu, ka varam gūt prestižu sabiedrībā.

Sekošana Kristum paredz atteikšanos no sevis (Mk.8:34-35; Lk.14:26-27). Jēzus par Sevi ir teicis: „Manī ir Tēvs, un Es esmu Viņā.” Līdz tam arī aizsniedz Kristus sekotājs: paud ar lūpām, sirdi un darbiem, ka Jēzus ir Dieva Dēls, Dievs Viņā mājā, un Viņš Dievā!” (1.Jņ.4:15) Kas uzvar pasauli un grēku, to Kristus sēdinās pie Sevis un Viņa goda krēslā, tāpat kā Viņš sēž pie Tēva labās rokas (Atkl.3:21).

Gluži kā jūdi runā par Nāves jūru: „Lūk, Ģenecaretas ezers – pilns ar zivīm, no ezera izplūst Jordāna, kas ietek Nāves jūrā, bet tajā nav dzīvības. Kāpēc? Tāpēc, ka no Nāves jūras tālāk nekas neizplūst, tā visu patur sev”. Līdzīgi arī runā Evaņģēlijs: ja Tu atstāsi visu sev, Tu mirdams mirsi! (Mt.25:14-30).

Evaņģēlijs ir Kristus balss, un, kad Kristus sauks, tad Viņa avis atsauksies, jo tās pazīst sava Gana balsi: „Kad viņš visas savas avis izlaidis ārā, viņš pats iet tām pa priekšu, un avis viņam seko, jo tās pazīst viņa balsi.” (Jņ.10:4). Galatieši nezināja Jēzus vārdus, kuri tika vēlāk apkopoti, bet viņi dzirdēja Evaņģēliju no Pāvila, un viņi atgriezās, un ne tikai, pat tādos apstākļos viņi spēja izdzīvot un saglabāt savu draudzi, rūpējoties par saviem brāļiem un māsām. Es domāju, ka katrs kristietis zina, kā viņi zināja, ko darīt, pat ja bija atstāti bez cilvēciska garīga vadoņa. Pēc diviem gadiem, kad Pāvils atkal apciemoja draudzes, tās stiprinot un iedrošinot, pēc lūgšanām un gavēņa Pāvils katrā Galatijas draudzē tās vecākos locekļus nosauc pat par „vecajiem”, „senioriem”, „sargiem”. Tie tika iecelti par garīgajiem mācītājiem.

Nauda ir jālaiž svētības aprītē! Tad cilvēks vairs neņem vairāk nekā viņam vajag un izsprūk no parādiem un naudas negatīvajām īpašībām – alkatības, viltus laimes utt. Ja Dievs tev kaut ko

DRAUDZES VAKARS

*Visi kopā esam, rokas sadodam,
Tēvs mums visiem viens,
Viņam uzticamies mēs,
Tādēļ visi kopā rokas sadodam.*

Tā sava priekšnesuma beigās dziedāja svētdienas skolas bērni draudzes vakarā, un arī visi zālē sēdošie, viņiem pievienojoties, sadēvēs rokās, tādējādi apliecinot vienotību gan savā starpā, gan ar Dievu.

Draudzes vakars notika februāra sākumā Ķekavas kultūras nama lielajā zālē un pulcēja vairāk nekā 70 cilvēku. Vakara gaitā priekšnesumi mijās ar runām, kopīgām dziesmām un pateicībām. Draudzes priekšnieks Raitis Heniņš klātesošos informēja par iepriekšējā gada saimniecisko, bet mācītājs Raivis Martinsons – par draudzes garīgo dzīvi. Lana Saveljeva atgādināja par muzikālajiem sniegumiem baznīcā 2009.gadā, savukārt Ieva Marta Henčele bija izveidojusi uzskatāmu prezentāciju par jauniešu aktivitātēm. Jaunieši parādīja arī nelielu skeču.

Kā īpašais viesis ar pašas sacerētajām dziesmām un džambas (afrikāņu bangu) spēli uzstājās mūziķe Dace Kaša, savukārt Anna Matveja draudzi iepriecināja ar klavieru skaņām.

Draudzes vakarā noslēgumā kā parasti – pašu sarūpētā loterija, kuru īpaši nepacietīgi gaidīja bērni, bet kas arī lielajiem sagādāja neviltotu prieku.

Ineta Vāsule, Antra Martinsone

dod – tā ir svētība, un svētība ir jālaiž apgrozībā, un, ja dosi no savas svētības, tad tas nāks atpakaļ un paliks vēl pāri: „Ar kādu mēru jūs mērojat, mēros jums un pieliks jums vēl klāt.” (Mk.4:24).

Vai Dievs nav vienkāršs? Kaut cilvēks būtu vienkāršāks...

Gints Graudiņš

1993.gada 22.decembra vakarā Latvijā pirmo reizi sāka skanēt Kristīgais radio. Pirmos raidījumus es nedzirdēju, jo tai laikā dzīvoju Talsu rajonā un tur radio sāka skanēt tikai 1995.gada 20.decembrī. No tā laika klausos tikai Latvijas Kristīgo rado, bez tā vairs nevaru iedomāties savas dienas, jā, dažkārt arī nakts, ja piemeklējis bezmiegs, jo Kristīgais radio skan 24 stundas diennaktī.

Pa šiem gadiem daži raidījumi man kļuvuši nepieciešami katru dienu, kā piemēram, „Vakara svētbrīdis” un aizlūgšanas plkst.21.30; „Laika zīmes” – ceturtdienās plkst.12.15; „Ja mani ļaudis” – trešdienās plkst.12.15; „Riska zona” – piektdienās plkst.12.15; studijā Uldis Rožkalns – svētdienās plkst.17.00 un trešdienās plkst.18.10 („Teici to Kungu”); „Gaisma nakts tumsā” – sestdienās plkst.23.00.

Visus interesantos raidījumus nemaz nevar uzskaitīt un arī nevajag – meklēsim katrs pats sev piemērotāko, vajadzīgāko, svētīgāko.

Visiem raidījumiem ir atkārtojumi, var izvēlēties sev piemērotāko klausīšanās laiku.

Esmu pārliecinājusies, ka laiks, kas pavadīts, klausoties Latvijas Kristīgo radio, nes tikai svētību: dod mieru, stiprina ticību un dod atbildes uz jautājumiem, kādi rodas ikdienā.

Lūdzu, uzgriez 101,8 FM un lai tas kļūst arī par Tavu padomdevēju un svētību avotu!

„Patiesība vārdos un mūzikā 24 stundas diennaktī!”

Vizma Abreniete

**Latvijas Kristīgais
radio**

P.S. Kristīgā radio programmu var atrast žurnālā „Tikšanās”, kas pienāk arī mūsu draudzē (mājaslapa www.tikšanas.lv), un radio interneta versijā www.lkr.lv

*Šogad no 5.-7.novembrim Arēnā Rīga notiks līdz šim vērienīgākais evaņģelizācijas pasākums – **Cerības festivāls**. Tā mērķis ir līdzdalīt pēc iespējas lielākai daļai Latvijas iedzīvotāju – neatkarīgi no vecuma, tautības, sociālā statusa, ticības vai politiskās pārliecības – uz vēsturiska kristīgo vērtību pamata balstītu vēsti par cerību. Festivālu rīko Latvijas luterāņu, baptistu, vasarsvētku, metodistu un citas baznīcas sadarbībā ar Billija Grehema Evaņģēlisko asociāciju.*

**Arhibīskapa aicinājums
LELB draudzēm iesaistīties „Cerības festivālā”
sagatavošanā un norisē**

ŅEMT JĒZU NOPIETNI

“Mēs Jēzu neņemam nopietni - neatkarīgi no tā, vai mēs sevi saucam par kristiešiem, vai ne. Ir daži ievērtības cieniņi izņēmumi, taču vispār mēs nemīlam savus ienaidniekus, nepagriežam otru vaigu, nepiedodam septiņdesmit reiz septiņas reizes, nesvētām tos, kas mūs nolād, nedalāmies savā īpašumā ar nabagiem un neliekam visu savu cerību un paļaušanos uz Dievu. Mēs labi protam par to taisnoties. (...) Mans priekšlikums ir iemācīties ņemt Jēzu nopietni, un tieši šī diena ir īstais laiks, kad to darīt.” Tā sākas Alberta Nolana grāmata “Jēzus šodien”.

Viena lieta, kurā mēs Jēzu bieži neņemam nopietni, ir viņa uzdevums darīt par mācekļiem visas tautas. Mēs gan apzināties, ka Jēzus lika to darīt, tādēļ reizēm runājam par to, ka vajag vest neticīgos pie Jēzus, ka līdztekus regulārajiem dievkalpojumiem un citām baznīcas locekļiem paredzētajām nodarbībām mūsu draudzē būtu vajadzīgas misijas aktivitātes. Taču parasti tās paliek tikai runas, ka reiz mēs darīsim, ka pavisam drīz mēs sāksim kādā pareizā un mūsu konfesijas unikalitātei atbilstošā veidā. Dažreiz tas ir vēl personīgāk - mums ir kāds draugs vai tuvinieks, kura dēļ raizējamies un gribētu viņu evaņģelizēt. Taču grūtākais solis ir pārkāpt robežu starp labiem nodomiem un konkrētiem darbiem. Vispirms tādēļ, ka īsti nezinām, kas būtu jādara un kurš būtu īstais brīdis.

Billija Grēma asociācija, rīkojot Latvijā “Cerības festivālu”, palīdz tikt galā ar labu tiesu no šīm grūtībām. Viņi patiešām “zina, kā”. Viņiem ir liela pieredze atvest cilvēkus uz pasākumiem, kuros tie var dzirdēt Jēzus labo vēsti. Viņiem ir līdzekļi, lai

to īstenotu. Viņi mūsu misijas plāniem piedāvā konkrētību. Nevis “nupat jau tūlīt, cik drīz vien iespējams”, bet šī gada novembrī. Viņi arī piedāvā labu iemeslu - nevis “kā tad es tā uzreiz, ne no šā, ne no tā, iešu misionēt?”, bet mēs varam iesaistīties “Cerības festivālā” sagatavošanā un norisē.

Draudzes ieguvums, manuprāt, ir trejāds. Pirmkārt, tā var iegūt sev vai citām draudzēm jaunus locekļus. Otrkārt, festivāls var iedvesmot un mobilizēt aktīvākai kalpošanai jau esošos kristiešus. Treškārt, piedalīšanās festivāla rīkošanā dod labu pieredzi un jaunas prasmes draudžu darbiniekiem, kuri pēc festivāla paliks kalpot mūsu draudzēs. Draudzes var piedalīties ar saviem koriem, ar brīvprātīgajiem, ar aicināšanu ar aizlūgšanām un ziedojumiem. Bet pati svarīgākā piedalīšanās ir attīstīt garīgi bagātu, saturīgu, interesantu un pievilcīgu draudzes dzīvi, lai tie, kas festivāla laikā sadzirdēs Dieva vārdu, atgriezīsies no grēkiem un ieticēs uz evaņģēliju, varētu atrast sev labas garīgas mājas. Mēs taču paši zinām, ka tas mums ir vajadzīgs. “Cerības festivāls” dod labu iespēju un konkrētu iemeslu sarosīties šodien un tagad. Kā teica A.Nolans, tieši šī diena ir īstais brīdis sākt ņemt Jēzu nopietni.

Lai nebūtu pārpratumu - es nesaku, ka “Cerības festivālā” ir obligāti jāpiedalās. Obligāti ir jāiet un jādara par mācekļiem visas tautas, vispirms pašu tauta. Ja mums ir cits konkrēts plāns, ko esam jau sākuši īstenot, lai Dievs to svētī ar labu izdošanos. Taču ja mēs vēl kavējamies labos nodomos un vajadzības apziņā, mums tiešām vajadzēs izkopt lielu taisnošanās meistarību, lai attaisnotos, kādēļ esam palaiduši garām tik reālu iespēju.

+Jānis Vanags, Rīgas arhibīskaps

Festivāla gaitā brīvprātīgie palīgi nepieciešami dažādās jomās: izdales materiālu komplektēšana, vietu ierādīšana, brīvprātīgie padomdevēji, drošības darbinieki, transports u.c. Tāpat ir iespēja piedalīties kopkorī un darbā pie bērniem.

Tomēr galvenais festivāla sagatavošanā ir lūgšana. Lūgsim par priekšā stāvošo pasākumu individuāli, draudzēs, kā arī katru vakaru plkst. 22:00 kopīgajā lūgšanā!

Vairāk informācijas var meklēt festivāla mājaslapā www.ceribasfestivals.lv, bet pieteikties – zvanot pa tālr.66015020, 27701900, rakstot uz info@bgea.lv vai pie savas draudzes mācītāja.

Turpinām iepazīties ar mūsu prāvesta iecirkņa draudzēm.

BALDONES SV.MIĶEĻA* BAZNĪCA

Pirmā koka baznīca Baldonē bijusi 16.gadsimtā. Interesanti, ka tagadējā mūra ēka, kas celta 1823.-1824.gadā, ir jau piektā pēc skaita. Ampīra stilā būvētās baznīcas projekta autors bijis Kurzemes guberņas arhitekts Heinrihs Eduards Dihts. Otrajā pasaules karā tā stipri cietusi – lielgabala šāviņi sagrāvuši torni, sienas un jumtu. Piecdesmitajos gados draudze dievnamu atjaunoja, taču jau dažus gadus vēlāk augsto nodokļu un morālo represiju dēļ draudzes darbība panīkusi.

1962.gadā notika pēdējais dievkalpojums, draudze izklīda. Baznīca tika pamesta un izlaupīta, iekārta iznīcināta. Sākumā dievnamā vēlējās ierīkot skolas sporta zāli, tomēr vēlāk tā pārtapa par plastmasas rūpnīcas „Ausma” cehu. Baznīcas iekštelpas pārvērtās līdz nepazīšanai. Kā populārāko tā laika produkciju baldonieši atceras plastmasas matu ruļļus – tādi vēl tagad mājās esot saglabājušies.

Baznīcas atjaunošana sākās līdz ar Atmodu. 1988.gada Ziemassvētkos notika pirmais dievkalpojums. Nepilnu gadu vēlāk draudze atjaunoja kara laikā sagrauto torni un uzlika jaunu jumta segumu - daļēji par draudzes, daļēji par valsts līdzekļiem. Pamazām sekoja arī citi darbi – tika izvākts desmitiem tonnu gružu, ieklāta grīda, atjaunots interjers. Tā kā baznīcā nebija apkures un tai pietrūka dažu logu, sākumā uz dievkalpojumiem draudze pulcējās sakristejā, kur bija krāsns.

Vācot līdzekļus baznīcas atjaunošanai, tika rīkoti labdarības koncerti. Lietā tika likti arī īpašumu pārdošanā gūtie līdzekļi, māsu draudžu ziedojumi. Daudz darīja draudzes locekļi pašu spēkiem, ar savu roku darbu Baldones dievnamā

kalpoja arī Amerikas jaunieši. Restaurācijas darbi tika veikti toreizējā draudzes priekšnieka – prasmīga meistara – vadībā. Līdz beidzot – 2003.gada 20.decembrī - varēja iesvētīt jaunbūvēto altāri. To izgatavojuši vietējie amatnieki. 1400 kg smago slīpētā granīta altārgaldus dāvinājusi māsu draudze no Norvēģijas. Virs tā sienā iedziļināts un izgaismots slejas krusts (pirms kara altāri rotāja mākslinieka Jūliusa Dēringa glezna „Kristus pie krusta”). Baldones baznīca īpaša arī ar ļoti lieliem, plašiem logiem.

Kopš 2009.gada aprīļa Baldones Sv.Miķeļa baznīca tikusi pie ērģelēm. Tās atvestas no kādas privātkolekcijas Austrijā, kā daļējs dāvinājums draudzei.

1940.gadā baznīcā bija ap 2000 draudzes locekļu, Atmodas sākumā ap 20, bet tagad draudzē ir ap 180 locekļu. Vidēji dievkalpojumus apmeklē 50 cilvēki, no kuriem 30 nāk pie Vakarēdiena.

Baldones draudzes mācītājs ir Rolands Eimanis. Dievkalpojumi notiek svētdienās plkst.14.00, un tai pat laikā bērni sanāk uz svētdienas skolu. Trešdienās draudze tiek aicināta uz lūgšanu vakariem. Kopš 2005.gada baznīcā kopā sanāk arī jaunieši. Šobrīd katru piektdienu, sākot no 5.februāra līdz 16.aprīlim, Baldones vidusskolā notiek jauniešu Alfa kurss. Baldones draudze ir īpaša ar to, ka jau vairāk nekā gadu draudzes paspārnē ir izveidots kristīgo skautu pulciņš "Četri vēji". Nodarbības vada draudzes priekšnieks Ivo Odītis.

Baldones draudze sadarbojas ar Baldones pansionātu bērniem ar īpašām vajadzībām. Tai ir divas māsu draudzes Norvēģijā: Birkelandes draudze un Granlī draudze.

Lai Dieva svētība pār Baldoni, Baldones baznīcu un draudzi!

**Svētā Miķeļa vārds ebreju valodā nozīmē "Kas ir kā Dievs?". Kristīgajā tradīcijā Miķelis ir pirmais un galvenais eņģelis citu eņģeļu vidū, un Dievs viņu ir apveltījis ar īpašu uzticību. Daniela grāmatā viņš ir nosaukts par vienu no galvenajiem sargeņģeļu priekšniekiem (Dan.10:13) un par lielo eņģeļu valdnieku (Dan.12:1). Svētais Miķelis ir pieminēts arī Jāņa Atklāsmes grāmatā (Atkl.12:7-9) Šī Rakstu vieta atklāj svēto Miķeli kā to, kas cīnās pret sātanu. Apustulis Pāvils svēto Miķeli dēvē par taisnības un tiesas, žēlastības un apžēlošanas eņģeli (2.Tes.4:16).*

- Dievkalpojumi svētdienās plkst.10
- Lūgšanu vakari otrdienās plkst.19

- Bībeles studijas ceturtdienās
plkst.18.30
- Svētdienas skola sestdienās plkst.11
- Mācītāja pieņemšanas laiks
sestdienās plkst.10 – 12, pirms un
pēc dievkalpojuma vai individuāli
vienojoties

25.martā plkst.19.00

Komunistiskā genocīda upuru piemiņas svētbrīdis

28. martā plkst. 10.00

Pūpolsvētdienas dievkalpojums

1. aprīlī plkst. 19.00

Zaļās ceturtdienas vakara dievkalpojums

2. aprīlī- plkst. 18.00

Lielās Piektdienas krusta ceļa gājiens

3. aprīlī plkst. 23.00

Lieldienu nakts dievkalpojums

4. aprīlī plkst. 10.00

Lieldienu dievkalpojums ar kristībām un
iesvētībām

Pedalās I.M.Henčele un A.Martinsone

11.aprīlī plkst.10.00

Baltās svētdienas dievkalpojums
Pedalās LELB Jauniešu centra gospelkoris

18.aprīlī plkst.10.00

Dievkalpojumā
pedalās Rīgas Doma vokālā grupa „Laudate”

Ieskatieties arī mūsu draudzes mājas lapā
kekava.lalb.lv

Dievkalpojumi **Daugmales**
pamatskolā notiek katra mēneša
pirmajā un otrajā svētdienā plkst.15.00

GRĒKU NOŽĒLAS DIENA LATVIJAI

Lielajā Piektdienā

2.aprīlī

**Visu kristīgo konfesiju draudzes Latvijā
tiek aicinātas vienoties grēku nožēlā,
sagaidot mūsu zemes dziedināšanu.
Pievienosimies arī mēs!**

*„Mana tauta, kas ir pēc Mana Vārda nosaukta,
tad pazemosies un pielūgs un meklēs Manu
vaigu, un atgriezīsies no saviem ļaunajiem
ceļiem, tad Es viņus no debesīm uzklausīšu un
piedošu viņu grēkus, un dziedināšu viņu zemi.” /
2.Laiku 7:14/*

SAGAI DĀM!

No 12. līdz 16.maijam mūsu draudzē uzņemsim
Norvēģijas māsu draudzes – **Stovneres draudzes**
– jauniešus, kas Latvijā ieradīsies pieredzes
apmaiņā, savukārt 24. – 26.jūlijā pie mums
ciemosies šīs draudzes pieaugušo grupa.
Lūgsim par šo sadraudzību un ieplānosim laiku,
ko pavadīt šajās dienās kopā ar ciemiņiem!
Sekojiet turpmākajai informācijai.

Kancelejas darba laiks:

Pirmdienās, ceturtdienās 13.00 –
16.00

Sestdienās 10.00 – 15.00

Tālr./fakss 67935858

kekava.lalb.lv

Doles - Kekavas ev. luteriskā draudze

Rīgas iela 75, Ķekava, Rīgas rajons

Bet, cik Viņu uzņēma,
tiem Viņš deva varu kļūt
par Dieva bērniem, tiem,
kas tic Viņa Vārdam,
(Jn 1:12)
